

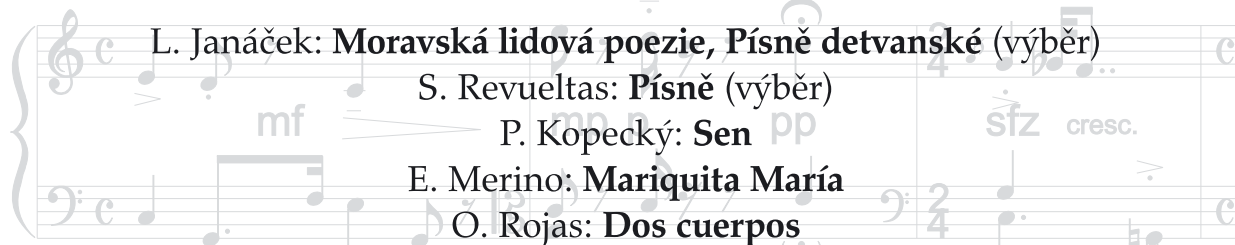
FIRST COMPOSITION AWARD JANACEK - REVUELTAS 2008

Czech Republic - Mexico

Program koncertů

Mezinárodního hudebního projektu Janáček – Revueltas 2008

Vítězná díla skladatelské soutěže uspořádané v rámci projektu:

A. Daniels: **Un día**

M. Duarte: **Inventar la verdad**

M. Cecchetti: **Li Po**

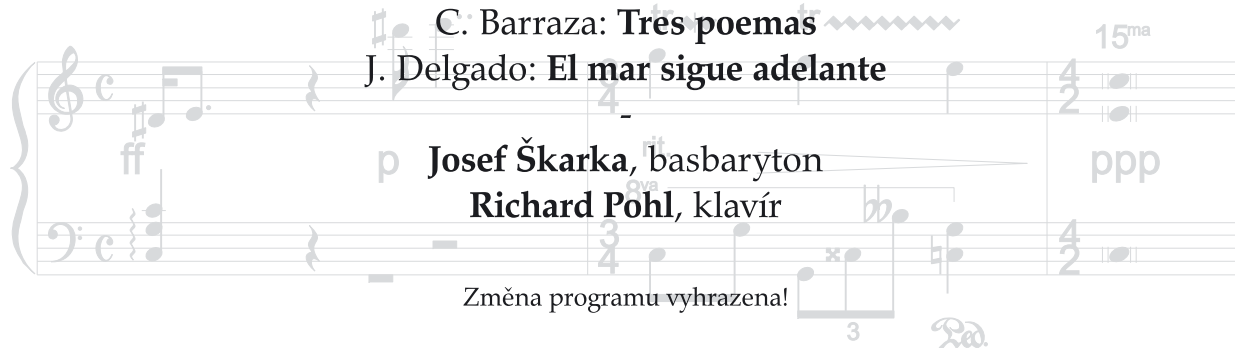
C. Barraza: **Tres poemas**

J. Delgado: **El mar sigue adelante**

p Josef Škarka, basbaryton

Richard Pohl, klavír

Změna programu vyhrazena!

Termíny koncertů

13. 8.

Praha - Muzeum A. Dvořáka

opening gala evening- prezentace projektu

26. 8.

Rejvív

první předvedení kompletního projektu v rezidenci skladatele Vlastimila Lejska

15. 10.

Jeseník

první veřejné předvedení kompletního projektu

17. 10.

Zámek ve Vilémově

prezentace projektu při příležitosti vystoupení Dua Škarka-Pohl

21. 10.

Brno

druhé veřejné předvedení kompletního projektu

26. 10.

Praha kostel sv. Vavřince

komorní koncert

listopad 2008

Mexiko City, Guadalajara, Monterrey

komorní koncerty

Un día...

(Poemas sintéticos)

Prólogo

Arte, con tu áureo alfiler
Las mariposas del instante
Quise clavar en el papel;

En breve verso hacer lucir,
Como en la gota de rocío,
Todas las rosas del jardín;

A la planta y el árbol
Guardar en estas páginas
Como las flores del herbario.

Taumaturgo grano de almizcle
Que en el teatro de tu aroma
El pasado de amor revives,

Parvo caracol del mar,
Invisible sobre la playa
Y sonoro de inmensidad!

La mañana

La pajarera

Distintos cantos a la vez;
La pajarera musical
Es una torre de Babel.

Los zopilotes

Llovió toda la noche
Y no acaban de peinar sus plumas
Al sol, los zopilotes.

Las abejas

Sin cesar gotea
Miel el colmenar;
Cada gota es una abeja...

El saúz

Tierno saúz
Casi oro, casi ámbar
Casi luz...

El chirimoyo

La rama del chirimoyo
Se retuerce y habla:
Pareja de loros.

El insecto

Breve insecto, vas de camino
Plegadas las alas a cuestras,
Como alforja de peregrino...

Los gansos

Por nada los gansos
Tocan alarma
En sus trompetas de barro.

El bambú

Cohete de larga vara
El bambú apenas sube se doblega
En lluvia de menudas esmeraldas.

El caballo del diablo

Caballo del diablo:
Clavo de vidrio
Con alas de talco.

El pavo real

Pavo real, largo fulgor,
Por el gallinero demócrata
Pasas como una procesión...

Las nubes

Las nubes
| de los Andes van veloces,
| de montana en montana,
| en alas de los cóndores.

Flor de toronja

De los enjambres es
Predilecta la flor de la toronja
(Huele a cera y a miel).

Inventar la verdad

Pongo el oído atento al pecho,
como, en la orilla, el caracol al mar.
Oigo mi corazón latir sangrando
y siempre y nunca igual.
Sé por qué late así, pero no puedo
decir por qué será.

Si empezara a decirlo con fantasmas
de palabras y engaños al azar,
llegaría, temblando de sorpresa,
a inventar la verdad:
¡Cuando fingí quererte, no sabía
que te quería ya!

Li-Pó

Li-Pó, uno de los "siete sabios en
el vino"
Fue un rutilante brocado de oro...

Como una taza de jade sonoro
Su infancia fue de porcelana
Su loca juventud
Un rumoroso bosque de bambús
Lleno de garras y de misterios
Rostros de mujeres en la laguna

Ruiseñores encantados por la luna
En las jaulas de los salterios

Luciérnagas alternas
Que enmarañaban el camino
Del poeta ebrio de vino
Con el zig-zag de sus linternas

Hasta que el poeta cae
Como pesado tabor
Y el viento le deshoja el pensami-
ento
Como una flor

Un sapo que deslíe
Sonoro

De Confucio un parangón
Y un grillo que ríe burlón...

Un pájaro que trina
Musical y breve como una ocarina
En un almendro florido de nieve

Mejor viajar en palanquín
Y hacer un poema sin fin
En la torre de Kaolín
De Nankín

Guiado por su mano pálida
Los gusanos de seda el pincel
Que formaba en el papel
Negra crisálida
De misterioso jeroglífico
De donde surgía como una flor
Un pensamiento magnífico
Con alas de oro volador
Sutil y misteriosa llama
En la lámpara del ideograma

Los cormoranes de la idea
En las riberas de la meditación
De los ríos azules y amarillos
Quieren con ansia que aletea
Pescar de la luna los brillos...
Pero nada
Cogen sus picos que rompen el
reflejo del astro
En azogados añicos de nácar y
alabastro

Li-Pó mira inmóvil
Como en la laca bruma
El silencio restaura
La perla de la luna

La luna es araña de plata
Que tiende su telaraña
En el río que la retrata

I Li-Pó
El divino que se bebió a la luna
Una noche en su copa de vino

Siente el maleficio enigmático
Y se aduerme en el vicio
del vino lunático

¿Dónde está Li-Pó?
Que lo llamen

Manda el emperador desde su
Yámen

Algo ebrio por fin
Entre un femenino tropel,
Llega el poeta y se inclina;
Una concubina le alarga el pincel
Cargado de tinta de China,
Otro una seda fina por papel,
Y Li escribe así:

Solo estoy
Con mi frasco de vino
Bajo un árbol en flor
Asoma la luna y dice su rayo
Que ya somos dos
Y mi propia sombra anuncia
después
Que ya somos tres

Aunque el astro
No puede beber su parte de vino
Y mi sombra no quiere alejarse
Pues está conmigo

En esa compañía placentera
Reiré de mis dolores
Entre tanto que dura la primavera

Mirad a la luna
A mis cantos lanza su respuesta
En sereno fulgor
Y mirad mi sombra
Que ligera danza en mi alrededor
Si estoy en mi
Y vicio de sombra y de luna
La amistad es mía

Cuando me emborracho
Se disuelve nuestra compañía

Pero pronto nos juntamos
Para no separarnos
Ya en el inmenso júbilo
Del azul firmamento
Más allá

Creyendo que el reflejo de luna
Era una taza de blanco jade
Y áureo vino
Por cogerla y beberla
Una noche bogando por el río
Se ahogó Li-Pó
Y hace mil cien años
El incienso sube encumbrando al
cielo
Perfumada nube...
Y hace mil cien años la China
resuena doble funeral
Llorando esa pena
En el inmortal gongo de cristal
De la luna llena.

Tres poemas

El día

Amaneció sin ella.
Apenas si se mueve.
Recuerda.

(Mis ojos, más delgados, la
sueñan.)

¡Qué fácil es la ausencia!

En las hojas del tiempo
Esa gota del día
resbala, tiembla.

Horal

El mar se mide por olas,
el cielo por alas,
nosotros por lágrimas.

El aire descansa en las hojas,
el agua en los ojos,
nosotros en nada.

Parece que sales y soles,
nosotros y nada...

Doña Luz (XVIII)

Sobre tu tumba,
madre, padre,
todo está quieto.
Mapá, te digo,
revancha de los huesos,
oscuro florecimiento, encimatuyo,
ahora,
todo está quieto.

Una piedra, unas flores,
el sol, la noche, el viento,
(¿el viento?)

Mi corazón, el mundo,
todo está quieto.

El mar sigue adelante

Entre tanto guijarro de la orilla
no sabe el mar
en dónde deshacerse

¿Cuándo terminará su infernidad
que lo ciñe
a la tierra enemiga
como instrumento de tortura
y no le deja agonizar
no le otorga un minuto de reposo?

Tigre entre la olarasca
de su absoluta impermanencia
Las vueltas
jamás serán iguales
La prisión
es siempre idéntica a sí misma

Y cada ola quisiera ser la última
quedarse congelada
en la boca de sal y arena
que mudamente
le está diciendo siempre:
Adelante

Den...

(syntetické básně)

Prolog

Umění, tvou zlatou jehlicí
motýly okamžiku,
na lístek přišpendlit zkusil jsem;

rozzářit v kratičkém verši,
jak kapka rosy,
všechny růže ze zahrady;

pečovat o byliny a stromy,
na těchto stránkách,
jak o květy v herbáři.

Divotvorné semeno pižma,
jež v divadle tvých pachů
zašlé lásky probouzí,

malíčká přímorská lastura,
co v písku se před zraky ukrývá
a tak mocně se ozývá!

Ráno

Ptačí klec

Rozličné nápěvy souzní;
hudební ptačí klec,
jak babylónská věž.

Supi

Celou noc přšelo
a oni ještě nestáčili osušit svá perí
na slunci, ti supové.

Včely

Med ze včelína
Ukapává bez ustání;
A každá kapka je včela...

Vrba

Něžná vrba,
téměř zlatá, skoro jantarová,
skoro lesklá...

Čerimoja

Větev čerimoje
kroutí se a štěbetá:
párek papoušků.

Hmyz

Drobný hmyz na své pouti
s křídly na hřbetě
jako poutníkova mošna...

Husy

Pro nic za nic, husy
vytrubují
ze svých hliněných trumpet.

Bambus

Proutěná raketa
bambusu stěží vzletne a její trosky
se v dešť smaragdů rozprsknou.

Motýlice

Motýlice:
prosklený špendlík
s mastekovými křídly.

Páv

Páve, táhlá záře,
demokratickým slepičím hřadem
proplováš jako procesím...

Oblaka

Oblaka
| sviští skrze Andy,
| od vrchu k vrchu,
| na perutích kondorů.

Květ grapefruitu

Všem včelím rojům
lahodí květy grapefruitu
(voní po vosku a medu).

Vynalezení pravdy

Příkládám ucho ke své hrudi,
jak ke šnečí ulitě na břehu moře.
Naslouchám tlukotu svého srdce,
když krvácí,
ono stále, však nikdy stejně
nezazní.

Vím, proč bije právě tak, ale nikdy
nepochopím,
proč tak musí odbíjet dál.

Kdybych snad začal hovořit
s démony
slov a prchavými klamy,
dospěl bych, úžasem rozechvěn,
k vynalezení pravdy:
když jsem touhu předstíral,
nepoznal jsem, že po tobě toužím!

Li Po

Li Po, jeden ze "sedmi mudrců
vína"
Byl jak blýskavý zlacený brokát...

Jako pohár zvukného nefritu
bylo jeho dětství z porcelánu,
jeho mládí bláznivé,
dunící bambusový háj
plný spárů a tajemství.

Tváře žen v laguně.

Slavící očarování měsícem,
uvěznění ve zpěvníku.

Rozličné světlušky,
co spletou pouť
opilého básníka vína
cik-caky lucerniček.

Až pak básník padne,
jako hřmotný tympán
a vítr obnaží lístečky myšlenek
jako květ.

Ropucha, co se svléká,
s ozvěnou
Konfuciových hádanek,
a cvrčkova líšáckého smíchu...

Švitořivý pták,
hudebník, úsečný jak okarina,
na mandlovníku sněhem posetém.

Lépe cestovat na nosítkách
a sepsat báseň nekonečnou
na věži z Kaolínu
z Nankinu.

Vedení jeho vybledlou dlaní,
bourci na štětci
rozvinuli na papíru
zčernalé kukly
mysteriózních hieroglyfů,
jimiž prorůstá jak květina,
ohromující myšlenka
na křídlech vzletného zlata,
matný a nepostizitelný plamen
v lucerně ideogramu.

Kormoráni idejí
na mělčině meditace,
žlutých a azurových řek,
touhy úzkostně mávající křídly,
rybařiči paprsky měsíce...

Žel nic!
Chytí jeho zobák, co rozbíjí odraz
hvězdy na hladině,
v rozechvělých střípcích perleti
a alabastru.

A Li Poův nehybný ciferník,
jak v nalakované mlze
ticho schraňuje,
perlu měsíce.

Ten měsíc je stříbrbřitý pavouk,
co si svou síť snuje
na řece, jež její rysy obkresluje

Já, Li Po,
božský, co s měsícem propije
celou noc ve své číši.

Cítí neproniknutlé prokletí
a usíná v neřesti
vínem poblázněn.

Kde je Li Po?
Zavolejte mi ho,
řekl císař ze svého úřadu.

Konečně, poněkud opilý,
davem žen obležen,
bádník přichází a vzdává svůj hold;
konkubína mu štětec podává,
plný čínskému inku,
místo papíru hedvábný svítek
a Li Po píše:

Jasmínu loubí,
sedím u vína
a jsem sám.

Měsíc úklonami nešetří a jeho zář
mi napovídá,
že jsme tu dva
a můj stín na to kývá,
že jsme tu tři.

Byť hvězda
nemůže pít
a můj stín netouží odejít,
ode mě se odloučit.

S mými milými kumpány
se svým starostem vysměji,
dokud jaro potrvá.

Vzhlížím k měsíci,
on mému zpěvu
mlčky odpovídá
a hledí v můj stín,
jak mi tančí po boku.

Když jsem sám se sebou
a výskám si se stínem a měsícem,

to přátelství patří jen mně.

Když pak přeberu příliš,
musíme se rozejít.

Však brzy se zas sejdem,
bychom se neodloučili,
v radosti sahající
po nebeskou bář.
Však tehdy

Když uvěřil, že odraz měsíce
byl pohár bělostného nefritu
a zlatavé révy,
zatoužil jej sevřít a vypít do dna.

Oné noci, na fece po veslicí,
Li Po utonul.

A po statisíce let,
kadidlo k nebesům vynáší
oblaka vůně...

A po statisíce let ve staré Číně
dvojí hrana vyzvání,
by vyplakala veškeré hoře
pod nesmrteľným křišťálovým
gongem úplňku.

Tři básně

Den

Úsvit bez ní.
Bez pohnutí.
Vzpomínám.

(Mé oči, mé uzounké, sní o ní.)

Jak snadné je stýskání!

V lístečcích času
v kapičce dne,
proklouzne, rozechvěné.

Hodiny

Moře se měří vlnami,
obloha křídly,
mý slzami.

Vzduch spočine na listech,
Voda pod víčky,
My na ničem.

Zdá se, že vycházíme sami,
my a nic...

Doňa Luz (XVIII)

Na tvém náhrobku,
otče, matko,
vše mlčí.

Mapá, povídám ti,
msta kostí,
temné květy
na tobě, teď,
vše mlčí.

Jeden kámen, květin pár,
slunce, noc, vítr.
(vítr?)

Mé srdce, svět,
vše mlčí.

A moře plyne dál

Mezi nesčetnými oblázky na
mělčině
mořský proud nenajde místa,
kde by se rozplynul.

Kdy se ukončí jeho trápení,
které je připoutává
k cizí zemi,
jako mučící nástroj
a nenechá zahynout,
či na jedinou minutu spočinout?
Tygr ve vlnách
nedozírné pomjivosti,
jejich obraty
se sobě nemohou podobat,
vězení
je však vždy stejné.

A každá vlna by chtěla být tou
poslední,
zamrznout
v ústech plných soli a písku,
které ti němě
stále opakují:
Dál

Carlos Barraza

(1984, 2. místo)

V roce 2005 nastoupil ke studiu hudební kompozice na CIEM, kde v současnosti studuje hru na klavír pod vedením Dr. H.C. Marie Antionety Lozano. Dosáhl osmého stupně v hudební teorii dle Asociace královských hudebních škol (UK), v současnosti se připravuje na zkoušky pro získání titulů AmusTCL a Licentiate v hudební skladbě LTCL na Trinity College v Londýně. Hudební kompozici studoval pod vedením profesorů Alejandra Velasca "Kavindu" a Víctora Rasgada. Nyní působí jako učitel elektronické notace na CIEM, kde se též účastní studijního programu "Specializovaná pedagogika" vedenou paní Dr. Lozano.

Marco Cecchetti

(1984, 5. místo)

Od mládí studuje hru na klavír. V roce 2003 započal prezenční studium "Licentiate v hudební skladbě a muzikologii". Účinkoval také v souboru interpretující latinskoamerickou lidovou hudbu na CIEM, má zkušenosti se smyčcovými nástroji a vystupoval v mnoha významných kulturních centrech Mexico City. V roce 2007 získal titul "Associated" v hudební teorii, kritice, a literatuře AmusTCL udělované Trinity College v Londýně.

Alexander Daniels

(1986, 3. místo)

S hudbou se začal seznamovat na Národní hudební škole (ENM) v Mexico City u profesorky Iduny Tuch, později také vystupoval ve školním sboru spolu s UNAM filharmonií a Symfonickým orchestrem Mínería. Skladatelskému umění se pak učil na CIEM pod vedením profesorů Alejandra Velasca "Kavindu" a Víctora Rasgada pod patronací Dr. H.C. Marie Antionety Lozano. Vystupoval mimo jiné v „Cumbre Tajín“, „Muestra Nacional de Teatro“ a na Mezinárodním festivalu pouličních divadel v Mexiku jako autor hudby pro dětskou hru "El Arca de Nuez". Nahrával také hudbu k filmům, např. "Noche de Muertos" od Misaele Rubia či "El viaje de la Nonna" od Sebastiana Silvy.

José Miguel Delgado

(1977, 1. místo)

Vystudoval průmyslový design na Universidad Autónoma Metropolitana v Mexico City. Hudbu začal studovat na CIEM v roce 2004 (obor kompozice). Je držitelem titulu „Associated“ v hudební teorii, kritice a literatuře AmusTCL, udělovaným Trinity College v Londýně. Jeho hudba byla prezentována na mnohých festivalech, jako např. "Foro Internacional de Musica Nueva Manuel Enriquez", nebo "Festival de musica de cámara de Aguascalientes" v Mexiku. Jako zkušený klavírista vystupoval se souborem

improvizace CIEM v prestižních koncertních sálech jako "Sala Adamo Boari" v Paláci krásných umění Mexico City. Zabýval se též scénickou hudbou.

Mario Duarte

(1984, 4. místo)

Nejprve studoval kytaru pod vedením profesorů J. M. Olgína, J. F. Gómeze Péreze a F. Gila. V roce 2002 získal 1. místo na "Concurso de Guitarra del Colegio de la Música". Vystupoval v rozličných koncertních sálech, jako "Auditorio Simón Bolívar", "Jornadas Alarconianas" a "Autonomous National University" v Mexico City (UNAM). Je držitelem titulu "Licentiate" v hudební teorii, kritice a literatuře LMusTCL Trinity College v Londýně a také titulu AMusTCL. Ve hře na kytaru dosáhl titulu DipA-BRSM Asociace královských hudebních škol (UK) pod vedením profesora Tomáse Barreira. V současnosti studuje program "Licentiate" v hudební skladbě u profesora Víctora Rasgada a kytaru u profesora Gonzala Salazara a Juana Manuele Olgína. Jeho skladba "Loco Dolente" byla uvedena v Sále Silvestre Revueltase v Mexico City.

Skladatelé José Miguel Delgado, Carlos Barraza, Alex Daniels, Mario Duarte and Marco Cecchetti jsou studenty programu "Licentiate" v hudební kompozici pod vedením profesora Víctora Rasgada na Centro de Investigación y Estudios de la Música, instituce řízené Dr. H.C. Maríí Antonietou Lozano.

José Emilio Pacheco

(1939)

je přední soudobý mexický básník, esejista, překladatel a romanopisec, držitel několika významných ocenění za literaturu (např. mexické národní ceny za literaturu, ceny F. G. Lorcy či ceny P. Nerudy). Působil jako pedagog na předních univerzitách v USA, Londýně a Mexiku a od roku 2006 je členem Mexické akademie španělského jazyka. José Delgado, vítěz 1. skladatelské soutěže Janáček-Revueltas 2008 si vybral pro zhudebnění „El mar sigue adelante“ („A moře plyne dál“) ze sbírky „Islas a la deriva“ („Ostrovy uprostřed proudu“, 1976).

Jaime Sabines

(1926 – 1999)

bývá označován za největšího mexického básníka druhé poloviny 20. století. Nejprve studoval lékařství, později získal doktorát ze španělského jazyka a literatury na mexické univerzitě (UNAM). Později působil v rozličných mexických literárních organizacích a také v porotě prestižní literární soutěže „Casa de las Americas“. Angažoval se také politicky, v polovině sedmdesátých let

byl i členem mexického parlamentu. Za své dílo obdržel množství národních i mezinárodních ocenění, ale nejcennější je obdiv a láska čtenářů, kteří se k jeho dílu stále vracejí. Populární je nejen ve španělsky mluvících zemích, což dokazuje několikeré dvojjazyčné vydání jeho knih v USA. Carlos Barraza (2. místo) si vybral tři básně z různých sbírek („El día“ – „Den“, „Horal“, – „Hodiny“ a fragment básně „Doña Luz“), které pozoruhodným způsobem propojil v jednotný triptych.

José Juan Tablada

(1871 – 1945)

byl mexický básník, historik, překladatel a žurnalista. Mnoho let prožil byl v Japonsku, poté v Paříži, z politických důvodů emigroval v roce 1914 do Spojených států. Pak působil jako diplomat v Kolumbii a ve Venezuele. Nové cesty pro poezii hledal jednak v tzv. „syntetických básních“, jednak v příklonu k poezii orientální, z níž převzal formu haiku. Svým duchovním neklidem a stálým objevováním nových vyjadřovacích prostředků si získal obdiv a úctu generací čtenářů. Alexander Daniels (3. místo) zvolil pro zhudebnění část cyklu syntetických básní na způsob japonských haiku Un día („Den“, 1919), Marco Cecchetti (5. místo) si vybral autorovu poctu jeho velkému vzoru, klasickému čínskému básníkovi „Li-Po“ ze sbírky „Li-Po y otros poemas“ („Li Po a jiné básně“, 1920).

Xavier Villauruttia

(1903 – 1950)

byl jedním z předních mexických básníků a dramatiků své generace. Byl členem básnické skupiny „Los Contemporáneos“, jejímiž členy byli mimo jiné J. Gorostiza či R. Lopéz Velarde. Podobně jako pro další básnky skupiny, hlavním vzorem mu byli francouzští modernisté G. Apollinaire, M. Proust, A. Gide, F. Jammes či J. Cocteau, silnou inspirací pro jeho tvorbu byl také C. Baudelaire. Přispíval do několika literárních časopisů a po ukončení studií na Yale University (divadelní věda) vyučoval také na mexických univerzitách, psal divadelní hry a také založil první experimentální scénu v zemi. Od roku 1955 je v Mexiku každoročně udělována národní literární cena, která nese jeho jméno. Mario Duarte si pro zhudebnění vybral báseň „Inventar la verdad“ („Vynalezení pravdy“) ze sbírky „Canto a la primavera y otros poemas“ („Píseň pro jaro a další básně“, 1948).

Leoš Janáček (1854 – 1928)

je zřejmě nejznámější český skladatel dvacátého století. Vyznačuje se originálním hudebním rukopisem, vycházejícím z důkladného studia moravské lidové hudby, lidské řeči a psychologie. Narodil se na Hukvaldech, ale již ve dvanácti letech byl přijat do fundace starobrněnského kláštera a po studiích v Praze, Lipsku a Vídni působil v Brně jako varhaník, pedagog, dirigent, hudební kritik a organizátor hudebního života. Podílel se na založení varhanické školy v Brně, která se v roce 1919 transformovala na konzervatoř a Janáček se stal jejím prvním ředitelem. Svůj kompoziční styl vytvořil až v pozdním věku a proslulost mu získala až opera *Její Pastorkyňa*, respektive její pražské uvedení (1916). Velkou inspirací pro jeho pozdní díla byla Kamila Stösslová, kterou potkal v lázních v Luhačovicích. Přestože byla vdaná (obdobně jako Janáček), autor jí napsal kolem 700 milostných dopisů (jejichž odraz najdeme v jeho druhém smyčcovém kvartetu „Listy důvěrné“). Během společné procházky s jejím synem Ottou se Janáček nachladil a následně onemocněl silným zápallem plic, na který také zemřel v ostravské nemocnici. Pochován je v Brně. Janáčkovu dílo, vycházející z intonace lidské řeči (tzv. „nápěvky mluvy“) charakterizuje modalita, originální instrumentace a dramatický expresivní výraz.

Silvestre Revueltas (1899 – 1940)

je dnes považován za nejvýraznějšího mexického skladatele dvacátého století. Pro pozoruhodné inovace v oblasti instrumentace a rytmiky si vysloužil přezdívku "velký svobodný duch mexické hudby". Na počátcích své hudební kariéry působil jako houslový virtuóz, později se věnoval především dirigování a skládání. Na pozvání C. Cháveze byl jmenován profesorem na Národní hudební konzervatoři v Mexico City a působil také jako zastupující dirigent mexického symfonického orchestru (1929-1935), zároveň vedl i orchestr konzervatoře. Na sklonku třicátých let také krátce působil ve Španělsku, kde dirigoval svá díla. Po Francově vítězství ve španělské občanské válce musel zemi jako zastánce republikánů opustit. Poté se vrátil do vlasti, vyučoval a skládal. Přes výraznou kompoziční aktivitu ve třicátých letech se však jeho dílu nedostalo dostatečného uznání a skladatel finančně i osobně strádal. Na jeho zdraví se také neblaze podepsala závislost na alkoholu a tak Revueltas podlehl v říjnu 1940 na akutní zápal plic v pouhých čtyřiceti letech. Přesto po něm zůstalo bohaté dílo, zejména orchestrální, filmová hudba a také skladby pro komorní obsazení. Přestože ve svém díle často vychází z typických intonací a rytmů mexického folklóru, vyznačuje se zcela individuálním projevem, smyslem pro výstavbu hudebního dramatu a bohatstvím neotřelých hudebních nápadů.

www.skarka-pohl.com/projects.html

www.ciem.edu.mx

MEDIÁLNÍ PARTNER

HUDEBNÍ ROZHLEDY

měsíčník pro hudební kulturu

60 LET

Rozhovory
Udalosti
Festivaly
Koncerty
Horizont
Opera
Balet
Muzikál
Zahraničí
Studie
Komentáře
Knihy
Svět
hudebních
nástrojů
Revue
hudebních
nosičů

Adresa redakce:
Radlická 99, 150 00 Praha 5
tel.: 251 534 088, 251 534 089
rozhledy@voh.cz
www.hudebnirozhledy.cz

